

Приморске новине

ЛИСТ ССРН ОПШТИНЕ БУДВА

ИЗЛАЗИ ДЕСЕТОДНЕВНО

ГОДИНА XVI

БРОЈ 328.

1. СЕПТЕМВАР 1987.

ЦИЈЕНА 100 ДИНАРА

Град-театар

• ЗАВЈЕСА ЈЕ СПУШТЕНА: ФЕСТИВАЛ ЈЕ ЗАВРШЕН

СКЕПСИ НИЈЕ БИЛО МЈЕСТА

ФЕСТИВАЛ Град-театар Будва је већ завршен. И, морам рећи, ништа није као „прије“. Као, да је на старијем граду пала завјеса. Нема онога мноштва људи који су испунивали стари град очекујући представу, нема оних који су долазили, само, да погледају шта се то „тамо“ догађа, нема оног радосног узбуђења које је захватали цио град, оног флујда који је успостављен међу љубитеља умјетности. Стари град и све око њега, сад дјелује некако „мрачније“, хладније, отуђено. Све дјелује некако успавано, као заустављено у времену. У ствари, тај живот у старом граду, и око њега, враћен у стару коточину, послије оноликих фестивалских узбуђења сада показује своје право, по разно оговљено, „лице“ и сада дјелује много испразније. Ваљда и наизагриженјија опозиција, највећи скептици, најогрченији поборници „пјевања са плањем“ као главног вида забаве, сада увиђају колико позоришни фестивал значи и колико ће тек значити за Будву и развој туризма. Надавно, не треба бити некритичан и ћећи како је све фу-

нкционисало беспријекорно. Пропушта је било: дуга чекања на почетак позоришних представа била су вообичајена, а публика која је платила улазнице не мора да разумије проблеме са којима се организатор сусреће. Неким представама, можда, није било мјеста на фестивалу. Требало је организовати више концерата класичне музике а био је проблематичан још по неки ситан детаљ. Но, све су ово „ситнице“ које се у бундјности могу лако отклонити или остају два проблема којима треба посветити већу пажњу: један је питање пропаганде фестивала који се најбоље, по мјемештвима, може пријештити стварањем локалног радио и тв програма — на ширем, југословенском, постору фестивал је сјајно организовао. Пожелимо му само да одбровољи надлежне и оставари, својим идејама о стварању клуба у Будви. Изванредна је била изложба Димитрија Поповића, пријатно је било слушати женске и мушки групе из Будве и још много тога...

В. РАДУНОВИЋ

● ОД 20. АВГУСТА
ДО 1. СЕПТЕМБРА

• ЗАВРШЕНА ЈЕ ГЛАВНА СЕЗОНА, АЛИ

Љето још траје

ЈУЧЕ је и календарски завршена главна туристичка сезона. Данас почиње, како то туристички посленици кажу, посезона.

Шта рећи на крају главне сезоне? За своје билиса је још рано јер љето не познаје много календаре нити за њих нарочито мари. На плажама наша ривијере је и даљу пуну купача, пуну су хотели, радничка одмаралишта, а и у собама домаће радности има иtekako гостију.

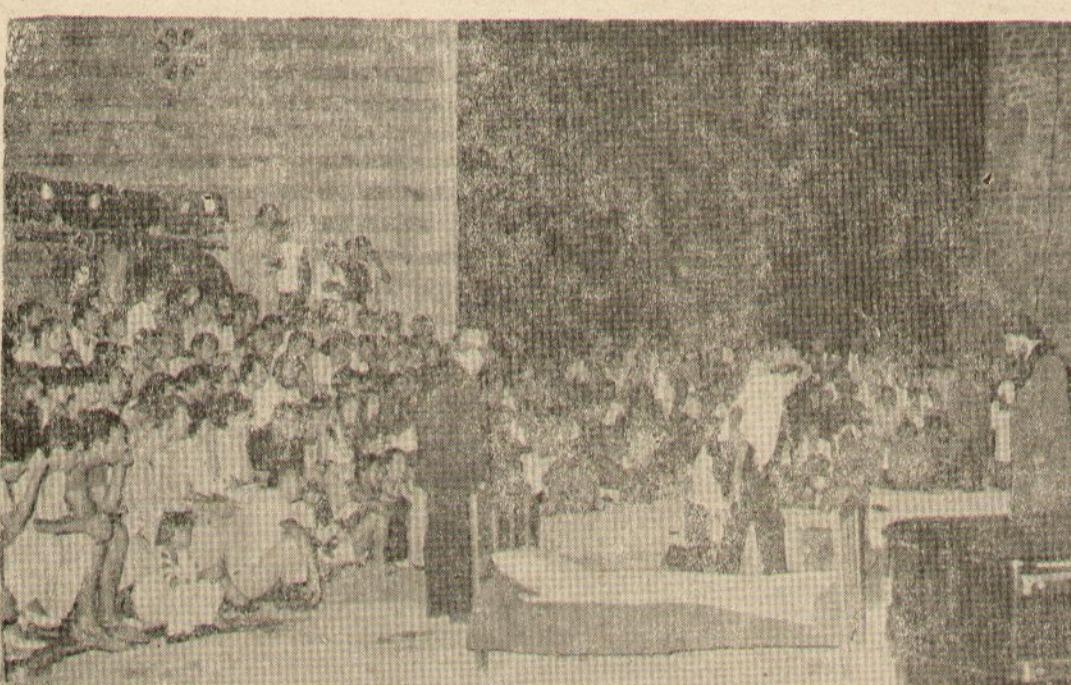
Јули је био добар, август много бољи. То је најкраће сајкето оцјена двомјесечних збивања на нашем подручју. Јер у првом мјесецу главне сезоне, нарочито на почетку било је доста празних соба и у хотелима и у собама приватника. Такозвана јулска рула потрајала је дуже него прошле и ранијих година. Оnda је кренуло на боље. Ипак, тек почетком августа створена је она прва гужва на коју смо навикли ранијих туристичких година. И потрајала је та гужва која подразумијева пуне собе у свим видовима смјештаја, добру потрошњу у кафанама и ресторанима, у продавницама и на киосцима, све до краја мјесеца којег смо управо испратили.

— Август је истински исправио све пропусте јула и када се све сабере и одузме, просјек је добар, можемо бити задовољни, кажу у „Монтенегротуристу“. — Кревети у нашим хотелима су током августа били сасвим попуњени. Било је чак и више гостију него што имамо мјеста па смо морали употребљавати све помоћне лежаје. Добро се трошило и у ванпансиону, нарочито у Туристичком насељу „Словенска плажа“, али и у „Авали“, у хотелима Светог Стефана, Улциња и других мјеста. Очекујемо веома добру посјету током овог мјесеца па и у октобру. Све то говори да ће наша каса и на крају секоне бити пұна. Остваримо план прихода у девизама који је доста амбициозан.

Тако кажу у највећем угоститељско-туристичком колективу у нашој републици. Слично кажу и они који нису у саставу „Монтенегротуриста“ — власници бројних одмаралишта на нашој обали као и хотела и ресторана, приватни издаваoci соба и власници угоститељских радњи. Било је њима добро, биће пұна и општинска каса.

И док сезона још увијек траје — потрајаће она све до позних јесењих дана — није на одмет да поновимо: многе ситнице о којима смо говорили прије сезоне и током ње кваре утисак гостију. Љуте се с разлогом гости Милочера и Светог Стефана који одмарале у приватним кућама (користе апартмане које су закупили посредством „Компаса и других агенција) па по месо, млијеко и друге (продавница је полупразна) па по месо, млијеко и друге намирнице долазе у Будву. Има замјерки на рачун чистоће (нарочито око Тргног центра), на понашање локалних аутопревозника, на осиона газде који поткрадају и своје госте и општину. Предлажемо инспекторима да се овога мјесеца разлете по терену, да буду врло мобилни јер сезона никако није завршена, да домаћини преиспитају своју савјест и смогну мало више љубазности за ове септембарске дане јада су температуре ниже а гужве мање, како не би растјерали наше позне госте, да трговци буду ангажовани, а комуналци ревноснији у обављању свакодневних послова. Све то због сезоне која траје, због мира гостију који нам долазе и у посезони, а од којих живимо на овом подручју.

С. ГРЕГОВИЋ

Представа „Ослобођење Скопља“ извођена је на два мјesta у Старој Будви

● ИНТЕРНАЦИОНАЛНИ МОДНИ СУСРЕТИ У БУДВИ

НАШ ГРАД — ЦЕНТАР МОДЕ

ПО ЗАВРШЕТКУ овогодишње туристичке сезоне јасно да је Будва „изборила“ статус социо-културног феномена Јадранске обале. Обиље разноврсних садржаја у дужинском од свакодневне туристичке анимације до југословенског позоришног пројекта „Град театар“ Будва је у овој сезони учинила нешто што су годинама многи наши туристички пештари тврдили да је — немогуће.

Оставимо сада напледжним форумима да своде статистике и праве анализе будванског „бума“ и позабавимо се манифестијом која је завршила овогодишњу туристичку сезону у Будви.

Од 25-ог до 29-ог августа

део платна и монтиране су дужине сателитске антене за пријем сателитских програма који се могао посматрати у „Авали“ и на великом екрану на зидинама Старог града.

Директор ИМОС-а, Градимир Ђуђевац довео је у Будву и светски познате италијанске креаторе: Фауста Сарлија и Диузи Литрико. Ревија модела италијанских креатора, одржана на „Ронду“ изазвала је посебно интересовање публике.

Многе радне организације које се модом, на овај или онај начин, баве узеле су учешћа на ИМОС-у. Посебно богату колекцију приказао је „Монти“ „Монтекса“ из Никшића, креатора Славице Јоковић.

Креације Славице Јоковић из Монтекса

одржан је у Будви ИМОС (Интернационални модни сусрети), први фестивал овакве врсте у нашој земљи.

У жељи да уђе у савремене културне трендове, Будва се одлучила да, у сарадњи са Удружењем модних радника Србије и часописом „М Журнал“, организује атрактиван модни фестивал, уз учешће иностраних и домаћих модних креатора. У разговорима са представницима града Будве (свакако, са већ толико помињаним у средствима јавног информисања предсједником ИО СО Будва Светом Марковићем) одлучено је да у име града сворганизатора ИМОС-а буде Јадрански сајам. Јадрански сајам је организационо и финансијски пружио пуну помоћ ИМОС-у, стварајући се, уз дирекцију ИМОС-а да фестивал током свих дана трајања одржи висок ниво.

У организациони одбор ИМОС-а ушао је, од стране „Јадранског сајма“ Мишко Вугделић, човјек који је успјео да ријеши многе текуће проблеме ове манифестије.

Садржајно, ИМОС је био разнолик. У оквиру фестивала одржане су бројне модне ревије, забавне програми, избор за „Мис индекс“... За све вријеме трајања ИМОС-а уз помоћ Владимира Алексића, ведитеља, „УУ ВИДЕО“ часописа из Београда и „Видео и информатика“ клуба из Сплита реализован је интерни ТВ систем у хотелу „Авале“, преско седам монитора и ви-

ција ИМОС-а је, ако се тако може рећи — тројак. Прије свега фестивал је покушао да да свој допринос подизању нивоа туристичке понуде Будве. Са друге стране, жеља ИМОС-а била је да презентује модну подукцију који немамо тако често прилике да видимо. И, коначно, иницијирана је идеја да се промовише знак „ИМОС“, као заштитни знак који би на модним производима гарантовао квалитет и врхунски дизајн.

Уз „званични“ дио фестивала посебно атрактивна била је и маштовита ревија купаћих костима 1900—1987. која нас је подсјетила на некадашња, давна „туристичка“ времена.

Један од сегмената ИМОС-а завршио је особиту пажњу. Ријеч је о „Видео ИМОСУ“, дијелу

идеје за будуће садржаје оваквог и сличних догађаја. Град Будва и Јадрански сајам показали су велико интересовање за развој видеа фестивала у Будви и евентуалног проширивања овакве манифестије на сајам тржишних комуникација, на коме би се одвијала богата привредно-трговинска размена, уз креативне садржаје самог фестивала. Ово је утолико значајније што су неке од радних организација из ове области већ изразиле спремност на сарадњу. Ријеч је о фирмама „SONY“, рецимо (заступник „Yugoslavia commerce“), „Искри“ и још некима, који су и ове године помогли видео фестивал опремом.

Надамо се да све неће остати само на идејама.

ИМОС је свечано затворен, уз додјелу награда и признања учесницима.

На крају, послије оваког богатог јетра, нијесмо сирварни да понуђеним садржајима Будва неће и продужити досад добијајући туристичку сезону. Треба истражити у ономе што је можемо рећи. Успјешно започето.

Владимир АЛЕКСИЋ

Раде Шербедžија на тргу пјесника

● НАШ ГОСТ:
Радомир Уљаревић

ПОЕЗИЈА ЈЕ
ЗА ТРГ

И НА Трг пјесника је спуштена завјеса. Завршена је највећа пјесничка манифестија у нашој земљи, једна од највећих у свијету, сасвим оригинална. Преко стотину пјесника, домаћих и страних, читало је своје стихове у старој Будви. Организатори ове јединствене пјесничке смотре која је трајала пуну два мјесеца су Удружење књижевника Црне Горе и Културни центар из Будве.

● Радомир Уљаревић је био уредник програма на тргу пјесника.

— Ова манифестија је заиста дубоко оригинална и јединствена не само у нашим просторима него и шире. Она је и највећа пјесничка манифестија по дужини трајања и по броју учесника, по дужини говорења стихова.

● Познато је да пјесници нерадо иду на овакве и сличне манифестије. Како сте успијевали да обезбедите „програм“ за сваку ноћ?

— Истини је да пјесници не воде ризик гостовања, али у Будви су јетосе радо долазили. Чули су да публика лијепо прима пјеснике, да је у питању оригинална идеја. И долазили су. Оно што су они овдје рекли представља јединствену антологију. Да је дошло још десетак пјесника које смо хтели да доведемо (из објективних разлога нису могли) овдје би настало антологија југословенске поезије који би свако радо имао у свом дому.

● Књига са стиховима са Трга пјесника ипак излази.

— Да. Књига ће се звати Трг пјесника и у њој ће бити одобрane пјесме које су читали наши јетошњи гости. Биће штампана по једна пјесма сваког аутора у њиховом избору. Надамо се да ће се ова занимљива књига појавити на Сајму књига.

● Публика је масовно посјећivala пјесничке вечери.

— Надмашена су сва очекивања. Публика је тако пријатно изненадила и нас и пјеснике, да можемо рећи: остали смо јој дужни. Доводићемо стога убудуће

нове пјеснике које Будвани и њихови гости нису чули и видјeli овог јетра. Публици се допало то што није било водитеља у класичном смислу, што је пјесник сам контактирао са слушаоцима, он је био аранџер и глумач. Контакт је био непосредан.

● Пјесници на тргу — идеја је збиља оригинална.

— Први пјесник који је ушао у салу да говори стихове учинио је да пјесничка ријеч буде мање деликатна, па се она враћа на тргове где су пјесници првобитно говорили стихове, где су се дешавале све важне ствари — од говорења стихова до објаве ратова. Трг је синоним за демократију, дакле за поезију. Вјерујем да није далеко вријеме када ће пјесници говорити масовно на трговима, у парковима на стадионима. Самим тиме ће се показати да поезија може да мијења свијет.

● Ове године сте успјели да нам доведете у госте и Десанку Максимовић и Мирју Александровић, Изету Сарајлића и Љуку Паљетку, Душана Костића и Стевана Раичковића, Хорхе Падрону и Тадушану Ружевића. И многе друге. Ко ће доћи идуће године?

— Трг пјесника ће највећим делом бити поприште једне међународне пјесничке манифестије. То значи да ће нам доћи у госте много више пјесника из свијета него ове године. Доћи ће најавно и наши, углавном они који нису били ове године. Понуда са пјесникима у Будви ће се наставити.

С. ГРЕГОВИЋ

ГЛУМАЦ КАО ПЈЕСНИК

ГЛУМАЦ Раде Шербедžија, на Тргу пјесника говорио је своју поезију из недавно промовисане своје књиге „Промјењији“. — Раде је у неку руку наш јубиларни поет који је наступио на Тргу пјесника:

Био је 70. који је у ове 44 године говорио поезију. Прије њега, запажен наступ је имао Јоан Флора из Панчева, рекао нам је Радомир Уљаревић, организатор пјесничких сусрета у Будви.

А, ево, шта нам је Шербедžија казао:

— Мислим, да су Будвани повукли мудар потез, да су уз Град театар на тргове Старог града довели пјеснике, што вјерујем да ће постати традиција. Важно је и то, што је увијек публика ту. Што заиста разумије поезију.

Непосредно по завршетку сусрета, Шербедžија је рекао:

— Можда први пут у животу да сам имао трему. Говорио сам своју поезију. Лакше је то радити са нечијом другом и крити се иза ње, баш као што сам написао у мојој пјесми „Однијели ме боље написани“.

П. С.

• ФЕСТИВАЛ ЈЕ БИО ...

ЖИВЈЕЛИ СМО ЈЕДА

ОСАМДЕСЕТ ПРЕДСТАВА

ГРАД ТЕАТАР затворен је 20. августа истом представом, којом је и отворен. У Котору, 22. августа је спуштена завјеса Буркином Фасом у режији Јасне Кнез, а у Суботици свечано затварање YU-FESTA пришло је Молијеровом Тартифу у режији Љубише Ристића?

— У сва три града одржане су по 32 премијере, односно по 52 представе, с тим што је у петнаестак градова Југославије изведено још око педесетак представа. Када се све саберо, представе и концерти озбиљне музике, онда је та бројка заиста импозантна. Прелази цифру од 200, вели Љубинка Кокотовић, шеф за пропаганду будванској Града театра.

— Град театр који је дио YU-FESTA је сјајна ствар. Овдје у Будви гледао сам готово све представе. Све су урађене на великом професионалном нивоу. Ако бих неку издвојио, онда је то Шекспирон Тит Андроник, где Душан Јовановић до крајности близарно користи сценско рјешење, а зид смрти у овој представи, заиста је право рјешење, где се све у овој драми одвија између живота и смрти, рекао нам је Раде Марковић, наш познати глумац.

Представе су игране у различитим амбијентима па и у Луна парку.

— Циркус је све што се дешава, а луна парк је у овом случају цијело друштво, рекао нам је, Љубиша Ристић.

Дон Жуан, Љубиша Ристић у два наврата се изводио на плажама Дубровнику, пјеска и Јаза. Мизантроп, Наде Кокотовић на тениском терену „Словенске плаже“.

— Са фестивалом се не завршава наша сарадња са Будвом. Она се наставља преко школе која ће дјеловати преко цијеле године, а налазиће се у манастиру Подмани, где је својевремено Његаш писао Свободијаду и дјелове Горског вијенца, а у њој ће као предавачи радити позната југословенска и свјетска театралска имена, чији сам ја уметнички руководилац, каже нам Раде Шербецija. — У школи ће учити и припремати се за сценске уметности, само изузетни таленти. Имаће и у овом облику међународни карактер, додао је Шербецija.

Фондација ће се бавити пословима праћења свих фестивалских и позоришних активности, а њен непосредни руководилац је Љубиша Ристић.

Фестивал ће се одржати и наредно љето.

С. ПАПОВИЋ

„ОСЛОБОЂЕЊЕ“ ОДУШЕВИЛО

ДЕВЕТНАЕСТОГ августа у старој Будви је изведен „Ослобођење Скопља“ у режији Љубише Ристића.

— Ова представа је у јуну 1978. године доживјела у Загребу премијеру, а играна је до сада преко 400 пута, од тога 120 пута у САД, Аустралију и у неколико земаља Европе. У представи од почетка играју Инге Апелт, Раде Шербецija, као и натуричник, Атиф Абазов. Лик Зорана, сада игра једанаестогодишњи Стевица Пупавац из Суботице. Иначе, тај лик до сада су играли петорица дјечака, рекао нам је послије представе Ристић.

„Ослобођење Скопља“ рађено је по тексту Душана Јовановића, а 1979. године на Стеријином позорју у Новом Саду добило је девет награда.

Раде Шербецija који ту мачи лик Георгија 1981. године у Аустралији је проглашен за позоришног глумца године. Следеће године на гостовању у Њујорку, представа је проглашена за најбољу и добила је награду ОФ-Бродвеј.

П.

РЕКЛИ СУ...

О ФЕСТИВАЛУ Град театар су рекли:

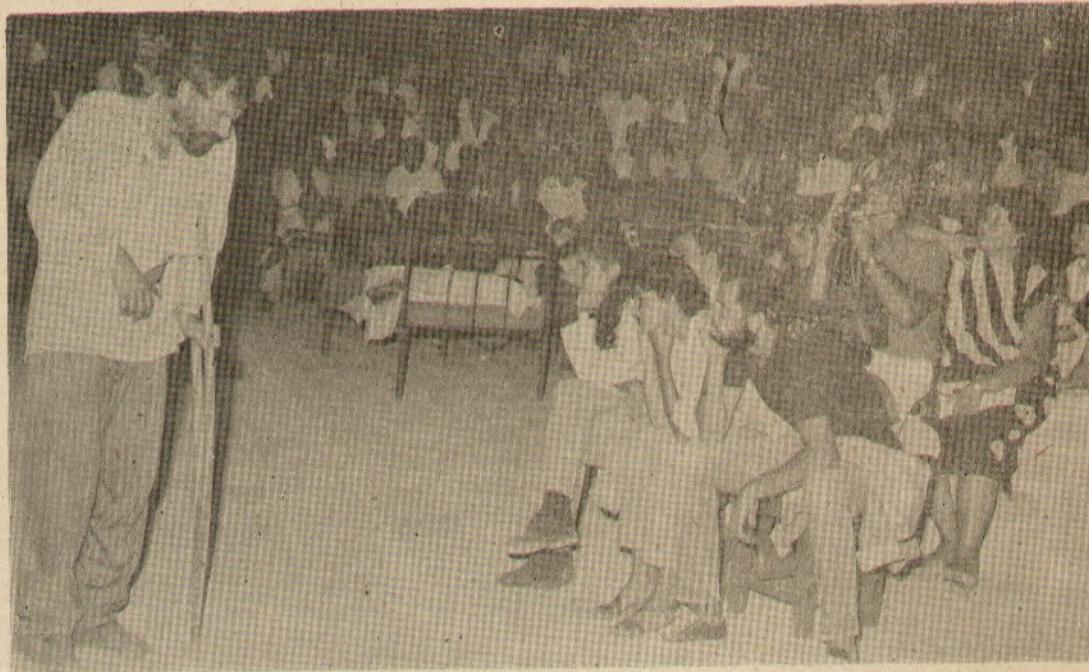
Димитрије Поповић, сликар — Ако успјех и значење неке културне манифес-

тације треба мјерити према одјеку, будванска, не само да је усједела, већ је потребно и идућих година с истом енергијом кренути у нешто што ће постати традиционално. Овогодишњи успех је Будву поставио у жаривите културни збивања на Јадрану. У вријеме ревитализације, Будва је постала и позорница пјесника, пјевача, глумца, сликара књижевника и осталих стваралаца. Једном ријечју Град театар у потпуности је успио. Што се тиче Котор-арта могао бих рећи да је и он оживио, Котор који већ има културну традицију.

Светозар Радуловић, секретар за културу, науку и физичку културу општине Будва — Културна манифестација Град-театар, успех је мимо очекивања. С обзиром на структуру гостију, кратко вријеме организовања, ми смо ту манифестацију више замислили као експерименталну. Међутим, она је у почетку била експеримент, касније је снагом стварања, уметничким дојамом освојила публику. YU-FEST сам по себи и не би имао толико значења да као средишњу нит није подстакао низ културних манифестација — ликовних, пјесничких.

Велибор Золак, извршни секретар Предсједништва Општинског комитета СК Будва — Својом величином и уметничком снагом овај Фестивал је унию немир у југословенске фестивалске токове, али и дао нов идентитет граду.

С. ГЛЕНЦА

Раде Шербецija у представи „Ослобођење Скопља“

„Анита Бербер“ је затворила Град театар

И плажа Јаз је била позорница: из представе „Отело“

ДАН НОВИ ЖИВОТ

Нада Кокотовић: ИСКРА ЈЕ УПАЉЕНА

НАДА КОКОТОВИЋ, уметник, редитељ, кореограф. Жена која изванредно подноси велике напоре којима је изложена на YU-FESTU. Све је одушевила шармом, непосредношћу, изванредном енергијом коју поседује.

Ово је дио једног дугог разговора који ће, по мом мишљењу, бити интересантан за читаоце „Приморских новина“:

● Ипак сте, на молбу домаћина, пристали да се поново игра „Анита Бербер“.

— Није било у плану да се на крају игра „Анита Бербер“. Но, послије силних молби, писања у новинама, рекли смо ајде. Пошто је заједнички дан фестивала и није бил важно када ће представа почети добро је што се почели је у поноћ због те музике. То је стварно страшно, гледати представу и слушати, истовремено, неке друге звуке који ту не припадају. Догодило се да „Тит Андроник“ не може да се одигра јер је болестан је дан глумца који има тако велику улогу за коју се стварно не може наћи замјена и онда је испало да је „Анита Бербер“ стварно завршетак...

● Споменули сте музику са околних тераса која је стварно ужасно бучна и прилично је ометала извођење представе. А како глумци успијевају да се концентришу када играју двије представе, једну иза друге?

— Ја мислим да је то нормално. Када је глумац у

костиму он почине мислити на ту представу, тако да је потпуно неважно да ли су дјави представе у једном да су или постоји већи размак.

● Са редитељског аспеката, примјењује ли се разлика у игри глумца?

— Не, ма какви.

● Град-театар? Разговарајмо задњег дана фестивала. Како сте задовољни остварењем ове идеје?

— Мислим да је фантастично, што се овдје дешава, што није изгледало први дан. Први дан смо са „Анитом Бербер“ ушли у тотално празан град, у једину по плочану клицу. Показало се међутим, да се та основна идеја, стварно, може реализовати, постати опипљива и видљива сваким даном. И да је само био театар било би то јако много. Природним путем се десило да се организују пјесничке вечери, затим цез и да се нађу неки улични пјевачи који ту сами дођу и да се напрото цјела атмосфера претвори у нешто што се пуним правом може назвати Град-театар. Град театар у којем још људи не живе, а који ће вјероватно доћи кад то све буде у овој форми како се плашира да буде. Мислим да је у том смислу, апсолутно, све учињено и то је стварно фантастично. Људи који овдје нису били, који о томе само слушају или читају и мају само неку блиједу слику. И људи који не иду у театар и који, иначе, не слушају цез, а којима поезија

— Већ размишљате о следећој години?

— Наравно да се размишља о следећој години. То није тешко. То није да сад одете кући, па почнете нешто учићи, почнете нешто смишљати, то све произилази једно из другога.

● Укључени сте и у пројекат мултидисциплинарног центра који би требало да почне са радом?

— Да, то смо ми смислили.

● Шта сте смислили?

— Смислили смо, условно названо, школу сасвим другог типа, не организовану по принципу програма, чврстога, који има дневну сатницу, мјесечну, годишњу, са професорима, секретарима, чистачима и тд. него један простор у којем ће се радити по принципу одабира тема, одабира предавача, одабира и студената у крајњем случају...

● Можда ту треба тражити будуће организаторе фестивала Град-театар?

— Можда. Ко зна коју ће то форму временом добити, зашто да не. То би и била сврха.

Нада Кокотовић за вријеме представе

Представе у Граду театру су пратили и наши истакнути руководиоци

● Како подносите све ове напоре, ако су то за Вас напори?

— Нису напори, како да вам кажем? Кондиција се вјежба. Када је вјовјек стјало у покрету, и духовном и физичком онда је то све нормално. Ми смо навикли, људи који раде са нама су већ навикли. Да одете у неки други театар и кажете

им да се облаче на неком сметлишту или у камиону, без светла или да се шминкају под свјетлом они би сигурно тражили много боље услове — ови наши били би им немогући. Али и људи који су радили у много бољим условима када почну са нама да раде, ухвати их наш занос, прихватају услове такве какви су.

● Ви, лично, како подносите?

— Ја лично сјајно подносим.

● Да ли сте уморни?

— Нисам уопште. Само када успијем спавати мало више од четири сата не осећам умор.

В. РАДУНОВИЋ

МУЗИЧАРИ НА СЦЕНИ

ГОСТОВАЛИ СУ МЛАДИ

ОВОГОДИШЊИ музички блок YU-FESTA (Будва, Суботица, Котор) припадао је младим музичарима репродуктивним уметњицима.

Музички програм Јећељег фестивала Града театра отворио је виолиниста, Јован Кулунић, један од наших најпознатијих музичара. Гледалиште је Кулунићу топло поздравило. Свирао је дјела Баха, Моцарта и Јозефа Сука, а на бис је свирао композиције Камила Сен Санса и Бруна Бјелинског. Ово вече публика је била веома задовољна.

Послије Кулунића наступио је за Дан устанка црногорског народа Умјетнички ансамбл ЈНА. Дириговао је Владимир Мустајбашић. Као солисти наступили су Борис Трајанов, Гордана Јевтовић, Миска Шћепановић, Славко Николић, Љубица Жиковић, Жарко Данчоу.

Наредни концерт био је младе пијанисткиње Рите Кинке из Суботице. Она се представила дјелима Бетовена, Солера, Шумана и Шопена.

Шеснаестогодишњи амерички пијаниста из Синсинатија, Никола Анђелић у простору Цитаделе интерпретирао је маестралне Рахманинове сонате број 3. За њега музички критичари кажу да већ досеже висине највећих свјетских мајстора.

Тако голобради дјечаци настављају да нам приређују праве ватромете музичких доживљаја.

Наступ кинеског ансамбла Сечуан из града Ченгду, тајко је био веома успјешан. Кинески четворочлани музич-

ки ансамбл представио се са традиционалним и модерним пјесмама Кине. Звијезда Сечуана је млада интерпретаторка Ченг Лонглинг, која је развила особен стил пјевања.

Концерт Загребачких солиста је изазвао велико интересовање. Тражила се карта више. Тако је било и у Котору и Суботици. Са њима је био најављен и десетогодишњи Стеван Миленковић. Он се није појавио, али најпознатији југословенски ансамбл од тринаест чланова са великим међународним реномеом на челу са маестром Тонком Нинићем са лакоћом и виртуозношћу изводио је дјела Корелија, Бокеринија, Росинија, Моцарта и Шостаковича.

Врхунац овогодишњег музичког програма Града театра и права музичка посластица био је концерт младог Московљанина Илије Груберта са шест Исајевих соната за соло виолину. Концерт је одржан у катедралној цркви Светог Ивана.

Будва и Котор нијесу имали прилику да чују и виде Мађарски гудачки квартет Кодали, као што нећemo видјети ни ансамбл Кантителену из Њујорка.

Кантитела је данас један од најбољих свјетских састава камерне музике, чији наступ стаје 10 до 12 хиљада долара, рекао нам је Зоран Дамјановић, организатор музичког програма YU-FESTA.

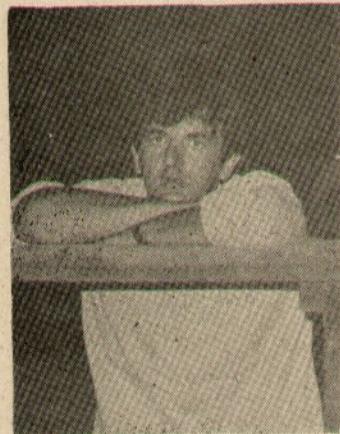
Са наступом Кантителе 29. августа у суботичкој Синагоги завршен је и званично музички програм овогодишњег YU-FESTA.

С. ПАПОВИЋ

Ана Костовска у представи „Анита Бербер“

● ИНТЕРВЈУ „ПРИМОРСКИХ НОВИНА“: СВЕТОЗАР МАРОВИЋ, ПРЕД СЛЕДНИК ИЗВРШНОГ ОДБОРА СО БУДВА

Светозар Маровић

● Како сте дошли на идеју да организуете фестивал? Каква је основна концепција и које су крајње консеквенце те идеје, наравно, по вашим очекивањима?

Идеја Град-театар, укључивање у ЈУ-фест, више смисла је по својој структуре. Но, ту је првично егзистирао покушај редефиниције културе, наравно, постојећег става у граду што изузетно може бити у вези са туристичком афирмацијом града. То је на почетку добило прелиминарну, а реако бих и значајну материјалну сагласност. Оно што је на другом крају те приче је да је читава та идеја имала интегралистички, друштвени концепт. Култура јесте била и остало посебно значајан део надопуне тога што се овде дешавало и што би жељели да се дешава. Али истовремено она је била начин увођења, иницијације, нечега што би могло представљати један помало утопистички концепт савременог града, града који је туристички одређен својом привредном, друштвеним па и природном карактеристичношћу, и да та пројекција у крајњој консеквенцији заврши на нечemu што би могло бити ословојено као трагање за другојачим организовањем свакодневице. Нечега што доиста има у својој филозофији крајње фундаменталне, захтјеве око којих има прилично уопштених и, да тако кажем, тврдих фраза и декларација али које су у својој суштини веома људске, веома дохвјатљиве. А то је, у ствари, да за тренутак Будва покушаја са трагањем да своју свакодневицу учини историјском. Значи, та прича о комунистичкој социјализму, о тим будућим новим временима, о томе свему што долази, што очекује савременог човјека, сва та прича почиње од оног часа када ми почнемо мислити о њој, када смо дио те идеје. А одлагати је за нека будућа времена а не чинити покушаје у овом времену је лицемјерно, молијеровски, тартифовски.

● Можда би се могло рећи: да та културна збивања постану дио свакодневице, нечега што је дио саме филозофије живљења, а не нечега што је натурено, накаљено, за мјесец или два?

— У свијету данашње цивилизације је доминантно и наметнуто једно функционалистичко мишљење које одређује да све ствари имају смисла једино као дио функције у одређеном систему, па да та функционалистичка идеологија страшно конвергира са структурализmom. Али, шта је по сриједи? Схватање културе које је

КРЕИРАМО ЈЕДАН НОВИ СВИЈЕТ

- ДОМАЋИ ГОСТИ СУ ДОЛАЗИЛИ И ЗБОГ ФЕСТИВАЛА
- НИЈЕ ОВО БИЛА ИГРА ЗА САМО ЈЕДНО ЉЕТО
- БУДВИ СУ ПОТРЕБНИ КРЕАТИВНИ КАДРОВИ

страшно доминантно, па чак и у припреми за овај концепт било је доста присутно а значи: прво можете попити лимунаду или пиво слушајући Снежану Савић, а онда једете појести добар сен двигајући Јубишића Ристића или Радета Шербецију и онда, послије тога, смочити и идемо кући, спавати. Такав приступ је био у крајњој супротности са нашим хтјењем. У читавој причи је важно да смо хтјели посттићи да се у том конглумерату друштвеног дешавања у граду отвори једна нова могућност, алтернатива — да у тој алтернативи основна ствар не буде задржана на нивоу пуке забаве, значи за садовљавање неких, грснутних, стања фрустираности, похота, опсесија и тако даље, него доиста једне унутрашње, дубље потребе за комуникацијом са другим људима, са свијетом поводом тога и са свијетом у једном егзистенцијалном смислу. И да једноставно, ако могу тако рећи, људи за тренутак буду доведени у стање шока. Шока који пружају дестабилизацију слика формираних у главама људи о томе да је свијет којему припадају, правила по којима живе у том свијету, дефинитиван и непромјенијив. Мислим да ће све то, ја се бар надам, имати својих рефлекса.

● Већ се могу сводити „рачуни“. Шта је остварено од основног концепта? Ове године доста тога је функција основног концепта? Ове године је прва година, баш зато што је експериментална, најлакша?

— Ако пођемо редом, прво од те економске рефлексије, чињеница је, да ција комплекс хотела и ресторана који су везани за Стари град биљежи фантастичне, ванпансионске, резултате. То су све хипотетичке ствари, то ћемо све мочија и егзактно мјерити накнадно, али већ сада знајмо да је ванпансионска потрошња у „Авали“ већа него у „Словенској плажи“, што је фантастично јер је „Словенска плажа“ сва оријентисана на ванпансионску потрошњу. Друго, према истраживањима која смо вршили, у дирекцији фестивала, имамо подatak да је око петнаест посто домаћих гостију и то претежно из већих центара, између осталих, дошло и због тога што су сазнали да се овде нешто догађа. То је тај материјални момент и зачетак онога што смо ми назначили у тим нашим покушајима као суштину а то је да овом понудом доведемо један нови, квалитетнији, тип госта. У оном другом смислу, друштвеним, мислим да нека правила већ постоје, да се назиру. Знате, читава та прича о Старом граду, о метафори Старог града, односно Града-театра, као града игре, као града живота, та спонтаност се осјећа. Јубди се одједанпут појављују са новим идејама, са жељом да партиципирају у креирању једног новог свијета, појављују се случајни људи, на које нисте рачунали, као што се не појављују неки

од оних на које сте рачунали и све то јако добро фурукциониште, јер то је тај свијет непосредне људске спонтаности која је требала и која тражи, не реметећи неke основне организационе форме постојећег модела друштва да изрази себе, пронађе себе, боље рећи, покушаји да пронађе себе.

● На фестивал се, наравно, рачуна као на нешто што ће постати традиција. Очекујете ли, евентуално, проблеме од будућих становника Старог града, јер са једне стране Стари град усељен ћемо становника добија „душу“, они му удахнују живот, али са друге стране хоће ли они пристати да им свакодневна изапонијана дојања ремете мир?

— Ја мислим да ће то бити један нови факат о којем ваља размишљати. Друго, ја мислим да је и ова година била прилог у развијању је дног духа толеранције који подразумијева да могу у истом простору живјети људи са различitim захтјевима, потребама итд. Прича око Старог града, око Град-театра, сигурно се неће завршити на томе. Када би то била игра само за једно ље то, онда доиста можда све то не би ни вредило труда. Ја доиста мислим да је ово само први корак. А шта ће бити другогодине? Не би било ни концептуално добро ако биха знао шта ће се дешавати, јер то је на изјештан начин у супротности са самим концепцијом. То је просто један отворен систем и оно што ми можемо знати то је просто само матрица. Чињеница је да је Будва годинама живјела једним стилом, једном логиком тако да то није једноставно промијенити. Тада конзервативизам по правилу даје људима једну сигурност и није чудо што је код једног броја добронајмјерних грађана у почетку било страх око тога, има га и сада. У стилу: шта ће нама ти људи са стране, шта ће нама то што се дешава, боље је живјести неки свој мирни, уморни живот у неком ксенофобичном свијету затвореног полиса, паланке, формираних хијерархија људи који доминидају духовним и интелектуалним свијетом. Човјек, по правилу, не воли ризик а ризик који је кренуо са овим концептом од почетка је био присутан, ризик је у основној идеји концепта, а то је трагање за новим. Оно што је посебно значајно је да Будва мора бити отворен град, тако да не може припадати само Будванима.

● Јасно је да без „командоса“ Јубишића Ристића овај фестивал апсолутно не би могао да опстане нити ће моћи бар за сљедећих неколико година. Но, ако се жељи да фестивал постане традиција мора се размишљати о једној екипи људи из сопствених редова која би преузела те послове?

— Та ствар уопште не би могла функционисати овако како функционише да не постоји један фантастичан тим људи, једно „предузеће“ умјетности, културе, једна сасвим нова технологија која обезбеђује беспрекорно функционисање театра. Ми са њима — Јубишићом, Надом, Радетом — желимо још дugo да сарађујемо, али упоредо настојимо да у Културном центру створимо један нови тим људи који би касније преузрео те обавезе. Ни једног тренутка не негирајући или потчињујући рад ове садашње екипе него напротив одајемо им признање за досадашњи рад. Једноставно, ово је нова ситуација и ми уз своје, дужно, поштовање, морамо констатовати да у Будви не мамо људе који су потребни за тај посао. Мислим да ћemo сљедеће године уз јачање колективне свијести што значи култура у савременом тренутку, што она може значити за развој туризма, иницијатива за стварање једног тима људи у Културном центру и другим институцијама који би на прави начин одговорио захтјевима организације фестивала. Такав пројекат, по мени, значи јавни расписивање конкурса за најкреативнијим људима у овој земљи, јер Будва, доиста, не може имати мјерила етаблирана у систему једне сиромашне, локалне, заједнице каква је Црна Гора. То не значи да тиме вредносно одређујем свој став према томе што је у Црној Гори, али ако хоћемо најбоље искористити то што је Будва и што у Будви има, онда критеријуми односно морамо бити формирани на

другој скали. Скалј која ће бити европског нивоа или свјетског и која ће Будву тјерати да буде у тренду па змештај на тој скали, а за то је потребно обезбиједити најкреативније људе.

● За крај питање финансија. Да ли је то питање провокативно?

— Не, зашто би било? Други га постављају на почетку разговора, а ви сте га бар оставили за крај. Будва је у овај пројекат ушла са спољним који су сериознији људи са телевизије благовремено снимили да би показвали свом грађанству да се у Будви не троше тако фантастичне суме. Средства која смо имају издавали су за ову промоцију су двадесет милијарди старих динара. Највећим дијелом новац је обезбиједен посредством радних организација из Будве мада је значајан дио новца обезбиједен великом ангажовањем спонзора из Југославије, скопске пивоваре, ЈАТ-а, Југотурса и тако даље. То значи да постоји шири интерес за тиме што се дешава у Будви и тај интерес је артикулисан и кроз та материјална давања. У крајњој консеквенцији, по мени, тих двадесет милијарди нису неки велики новац мада је свака милијарда у овим временима кризе, оскудице, иритирајућа за социјалну свијест. Погодно за оне који посредством одређене социјалне дејатиљности желе сачувати или одбранити одређену подјелу мојих унутар друштва.

Веселин РАДУНОВИЋ

● БУДВА И ТЕЛЕВИЗИЈА

КАО КОПАР

ПОСЛИЈЕ десетак дана, 20. августа завршио је са радом експериментални програм ТВ Будва.

— По реаговањима наших гледалаца, двочасовни програм је задовољио наше грађане, као и многобројне гости, рекао је Велибор Золак, координатор културних забава у Граду-театру.

Иако је програм емитован у тешким условима, и уз минималну технику, показао је да ТВ Будва са успјехом може да се укључи у југословенску ТВ мрежу.

— Наше су амбиције да се сљедећег лета са програмом идемо стапимо, а да ТВ центар Будва на јужном Јадрану буде као на горњем Јадрану ТВ Копар — рекао је Золак.

Програм ТВ Будва је реализовала техничка екипа: Светомир Танасковић, Предраг и Дејан Маричић, а од новинара су радили: Саво Грговић, уредник, Миленко Лазић, Нина Мудрић, Лана Маровић, Маријана Зец и други.

За ових десет дана, гости ТВ Будва, између осталих су били: Раде Шербеција, Миодраг Кривокапић, Добрица Ерић, Димитрије Поповић, дон Бранко Збутега, Милорад Вучелић, Нада Кокотовић, Весна Крмпотић, Јубишић Ристић, Милан Комненић и други.

С. П.

• ЗАПИСАНО НА КРАЈУ

Два мјесеца је савао булевански Стари град како су пјесмени улице постале позорнице једног лепшиг, хуманијег живота. У одбрану ље поте и љубави наступали су глумци, пјесници, музичари, сликари, мајстори керамике. Да ли ћемо никада смијети заборавити вече са Добрим Ерићем и дружење са пјесником и глумцем Радом Шербенцијом. Изванрејдан поклон у овим суморним временима.

ТЕАТАР ЈЕ ПОГЛЕД НА СВИЈЕТ

Револуција театра, коју су започели Љубиша Ристић, Нада Кокотовић, Душан Јовановић, као и комплетни ансамбл Суботичког позоришта, још траје и краци њени су се овим љетњим походом пружили по цијелој Југославији (десетак градова). Са представама као што су: „Анита Бербер“, „Дон Жуан“, „Тартиф“, „Отело“ „Ричард III“, „Тит Андronик“, „Ослобођење Скопља“, „Bloody Mary“... направљен је корак напријед у позоришном животу, вриједан помак у квалитету и с тога ћемо убудуће од театра тражити више. Никада више нећемо моћи гледати на исти (ранији) начин стари класични репертоар. Тражићемо више и боље.

Љубишу Ристића довољно је видjetи па закључити да он цијелим својим бићем, сваким нервом својим осјећајем и живи представу. И сагоријева он у свему томе и његов крајње поштен ангажман осјећају сви глумци и гледаоци. Њemu таквом, који се пред сваку представу налази на распјечу растрнут бројним захтјевима и проблемима представе који су ту створени и на лицу мјеста се одмах морају решити, није тешко од глумца тражити немогуће са очекивањем да ће то, тај са пуном одговорношћу прихватiti и урадiti. Није зато чудно што се гледаоци на њега не љуте због кашњења поједињих представа и исто тако није чудно што сви у театру, од првог до последњег глумца, функционишу изванредно, играју што би се рекло „из све снаге“ циједећи из себе максимум, а при томе се једнака пажња посвећује свим елементима позоришне представе, од глумачке игре, звука и свијетла, преко драматургије до прецизне концептуалне усредсређености и опредијељености. И све то на крају зазвучи као изванредни контрапункт, па би се могло рећи да су се ту стопила сва досадашња ваљаца позоришна и редитељска ис-

Сан старога града

куства. Уз Ристићев надзор глумци се исказују као цјелокупне сценске личности који на тај начин одговарају његовим екстремним редитељским провокацијама. Као и свака нова вредност његовог представе дјелују и изазивају двојаке реакције, или негацију или обожавање, само не никако и ни у ком случају равнодушност. И Душан Јовановић и Љубиша Ристић знају у ком правцу се креће наше вријeme и које је стање духа — њихово стваралаштво подразумијева та сазнава. Историјено сматрају да је редитељ човјек који се бави овим послом са предусловом и зато што предходно има свој предлог свијета, своју слику цијелине, а не зато што

код првих старих познатих стихова из „Пролећне песме“ осјетисмо сви како јој још припадамо и како нам је бескрајно драго подсећање на нашу младост и одрастање. А шта рећи о стиховима из збирке „Тражим помиловање“? Како нахи ријечи, праве ријечи од старога сребра, и од нове њежности, ријечи златне, тешке, смјерне и витешке које би вјаљано проговориле о овој поезији. То је у исти мањ и држава и савремена поезија. Из приче о старом царском Законику израсла је велика ријеч упућена сваком, па и овом нашем времену. Пријетимо се зато стихова који говоре о наредбама, забранама и сировим казнама првог нашег кодекса, шта се

човека истином унесрећити, за људе који лажу из милосрђа. за човека који ће понижен бити радије него кога да понизи, за онога који и кад назре образину коме на лицу нема срца да је здре, за људе који не могу да увреде човека друге мисли и вере“.

Не тражи она помиловање за праве него за све и та пламенита ријеч хуманости преплављавају нас, дотиче свако срце. Од почетка до краја текла је једна велика поезија љубави, разумијевања и милости — дрвно и савре мено у исти мањ.

Пролазиле су године, десије, долазиле и одлазиле такозване историјске одлуке и личности, мијењале се моде и правци — Десанка Максимовић је остајала своја, глас аутентичан, препознатљив и увијек отворен богатству и искушеној нових сензија и коријенске мудрости.

Стихови из збирке „Слово о љубави“ дарови су једног богатог искуства које показује и сублимност унутрашњег живота и дубоку меланхоличну замишљеност над искуством и његовим значењем за људски живот. Препознајемо и једно осјећање које граничи са религиозношћу, а није то у дословном значењу, уђеће да је свијет, ма колико се томе противи разум, и место тајних дешавања, недефинисаних збињава и могућности, да је увијек осуђен на неуспјех покушај да се све у њему објасни, одреди и сведе знање. Стихови из ове збирке били су још једна опојна чаша:

„Више исконске мудрости има биће цвета него све што мени икад глајом сину“.

Луцидна је то и сјајна апологија спонтаности животних сокова, сунчане свијетле игре у коријенима биљака и душа која и поред свег искуства вјерује у тиху мудрост вјетра, противца воде у оно што ниједно знање и наука не могу донијети.

РАЈКО ЛЕГРОВ НОГО

Насупрот пјесничкој генерацији која покушава да поезију ослободи емоција, да пронађе њене нове могућности у чистим рефлексијама, налази се пјесништво Рајка Нога. Он је сачувао емоцију као превасходни пјеснички субјект и на тај начин остао близак класичној поезији.

У времену у коме истина може изгледати као лаж и обратно, као лијепа ријеч често звучи патетично, искреношт ове поезије није могла проћи незапажено. Пјесникови рјави и тешки животни почеки, одрастање без родитеља и по сиротиштима обиђиће његове стихове:

„Тражим помиловање за оне који немају снаге зломе казати да је зао нити рјавоме да је рјав, за онога коме је жао зелен бор“

А из пања младице — старцу разговор

Била једном кућа и у кући ми, Свијетом се просусмо — кров нам истроји Пуште вјетар ледени кроз шаш и рогож На поду је мајка, а у мајци нож“.

Како је сам већ негде рекао основна карактеристика његове поезије је зебља и студен — елементарно осјећање његовог доласка на свијет и његовог боравка у том свијету.

Срела се зима његовог дјетињства са зимом свакодневице, па се у његовим пјесмама и кроз његово говорење смјењују инат, пркос, иронија, отпор и интимне исповијести. Реску и квалитетну поезију, пуну животне драматике, публика је осјетила цијелим својим бићем. Нашли су се ту у истој равни разバラшеношт хтијења и тананост израза и умијеће да се лично искуство смјести у шири контекст. Најчиšтија најпозитивнија хтјења су подлога његовог спора с епохом.

Најтоплије и најњежније се обратио дјеци. Давно га је, наиме, почела иритирати слабљаваost, извјештаченост и малограђанска сентименталност тадашње дјечје поезије, па је једном о томе пјесник између осталог рекао: „Прохтјело ми се да направим мало дар-марса у тим уснулим лицидерским кућицама“. Побуна као дубљи вид припадања свијету основно је начело новог пјесништва. Она долази спонтано по законима првих вијења, а то значи у чујењу што је на свијету све баш овако како јесте. Пред том побуном пущају шавови наше конвенционалности, васпитања и цивилизације којима смо као једном за свагда уредили свијет, а то почесто значи којима смо се оградили од свијета.

Весна Лековић-Васовић

„Анита Бербер“ по други пут у Будви

позориштем долази до спознаје како свијет треба да изгледа. Мање их занима простор, а више вријеме као критериј начина постојања у свијету, јер без обзира где се човјек налази он своје вријеме препознаје или не препознаје. Тако, између осталог, читајући и тумачећи и класику на савремен начин позоришту су прибавили гледаоце. Коначно, подразумијевајући све оно што је до сада речено, позоришту су дали врхунску једноставност и привлачност, а публика је то и тражила.

ИЗМЕЂУ СНА И ЈАВЕ НА ВЕЧЕРИМА ПОЕЗИЈЕ

Они који су били присути те вечери на Тргу пјесника вјероватно неће заборавити пријатељске ријечи Десанке Максимовић. И већ

смије а шта се не смије и кад смо већ били помислили да ће то бити реторска прича „о славијој прошlosti“ пјесник нам је нагло показао велику тајну која је и крик и шапат и молба и молитва:

„Тражим помиловање за себе што ниче и умире као трава у заборав из заборава, за тридесет кућица његовог кромпира, за усукано кукуруза стабаоце, за дим над кровом, за оно где је следећи оце, погрешно делом и славом“.

„Тражим помиловање за оне који немају снаге зломе казати да је зао нити рјавоме да је рјав, за онога коме је жао зелен бор“

БРАТСКО КОЛО НА ЛАПАДУ

У ОРГАНИЗАЦИЈИ Туристичког друштва Лапад и Међурепубличке културно-просвјетне заједнице Дубровник на Лападу су, 25. августа, почели пети традиционални сусрети фолклорних друштава са тројеће трију братских република — Хрватске, Црне Горе и Босне и Херцеговине. На овој великој смотри фолклора до 13. септембра наступиће 21 културно-умјетничко друштво с подручја десет општина — чланница Међурепубличке КП заједнице Дубровник, са више од хиљаду извођача програма.

У оквиру сусрета одржава се и округли сто са темом: „Фолклорне приредбе и туристичка понуда“.

В. С.

Спорш

● НА КРАЈУ ВАТЕРПОЛО ПРВЕНСТВА

ТРИЈУМФ БУДВЕ

Будве је успјела да освоји прво мјесто и тако забиљжи свој највећи успјех а уједно и највећи успјех будванског спорта. Ватерполисти Будве су у свим мечевима играли квалитетно и максимално ангажовано, а били су и веома ефикасни.

Резултати нијесу дошли случајно. Већ након напорних припрема, овакав резултат су готово сви у клубу и очекivali. Конкуренција је била изузетно јака, наиме, у истој групи такмичило се неколико бивших прволигаша. Сви они су имали амбиције да се поново врате у старо јато.

У тој опшtroј конкуренцији нијесу се бирала средстава да поједини клубови остваре циљ. Ватерполисти ће дugo памтiti мечеве у Дубровнику и Бијелој каđ су били покраđeni od дјelioца правde који су дозвољавали и грубости, тако да је Горан Ђуричковић био и теже повриjeђен.

Стручни штаб на челу са шефом Мирославом Рађеновићем и техником Николом Вукчевићем има великих заслуга за овај велики успјех. Успјели су да укомпонују младост и искуство и да мотивишу играче.

Вриједна управа (у којој се великим ентузијазмом истицашо предсједник Друштва спорта на води Никола Краповић, и предсједник клуба Гојко Кентер, члан предсједништва Мирослав Ивановић као и низ других), дала је пун допринос овом великом успјеху ватерполо спорта.

Због обавеза на радном мјесту као и због повреда, клубу у овом првенству нијесу могли помоћи дугогодишњи првотимци: Трифуновић, Котарац, Јовановић, и Тановић. Њихова велика помоћ је била у бодрењу својих другова на готово свим утакмицама.

У историји ватерпола Будве биће записано да су: Драган Рајевић, Драган Никчевић, Иван Бак, Петар Бошковић, Срећко Ускоковић, Петар Абрамовић, Горан Ђуричковић, Дејан Мушура, (капитен) Марко Тучевић, Желимир Уљаревић, Зоран Дулетић, Дејан Ачић, Жељко Божковић, Горан Вујевић, Драган Самарџић, понијели главни терет и освојили титулу првака друге савезне лиге група — југ.

ТАБЕЛА

1. БУДВА	16	14	0	2	261:146	28
2. БИЈЕЛА	16	13	1	2	189:135	27
3. БЕЛВИ	16	10	1	5	173:134	21
4. ГУСАР	16	9	2	5	184:148	20
5. РИВИЈЕРА	16	9	0	7	176:152	18
6. КПК	16	6	3	7	157:183	15
7. ЦАВТАТ	16	3	1	12	138:180	7
8. БОСНА	16	2	2	12	136:226	6
9. БОРАЦ	16	0	2	14	141:261	2

Покретачка снага тима је био Драган Самарџић од кога су све акције полазиле. Бошковић и Уљаревић су континентално пружали добре игре. Ускоковић, Дулетић, Никчевић, Бак, Божковић су се срчано борили и у границима својих могућности дали пун удио. Горан Ђуричковић је у жељи да пружи све од себе, а могућности су му велике, у неколико мечева изгорио, да би у кључним блицастим. Горан Вујевић је драгуљ будванског ватерпола. Дејан Мушура је био прави капитец. На свим утакмицама се борио као лав. Негов недостатак најбоље се осјетио на дербију против Бијеле. Дејан Ачић знао је и да мајсторијама и ефектним головима одушевљава; његов удио је огроман.

Након завршеног првенства ватерполисти нијесу имали предаха, одиграли су утакмицу у полуфиналу купа Црне Горе са прволигашем из Котора. У овај меч су ушли са планом да изгубе.

У квалификацијама за улазак у прву лигу у Загребу, поред Будве учествовали су Црвена звезда из Београда и Приморје из Ријеке.

● ФУДБАЛ

ДОБАР ПОЧЕТАК

Старт фудбалера Будве у републичкој лиги био је више него успјешан. На врућен терену у Титограду, успјели су да против Графичара освоје бод. На свом терену су угостили готово увијек неугодну екипу Челика из Никшића. Овај сусрет протекао је у доминацији домаћих фудбалера. На овој утакмици многобројни љубитељи фудбала могли су да уживају у мајсторијама Станка Думњића. Овај врсни фудбалер је постигао два ефектна гола, а један је при премио. Сасвим заслужено у овом колу проглашен је најбољим фудбалером лиге.

— Била је то веома квалитетна и борбена утакмица, права првенstvena — каже шеф стручног штаба Иван Квесић. — Испољене су и неке слабости које ћemo у ходу исправљати. Још увијek не могу да рачунам на неколико стандардних првотимца и то оних понајбољих — Мирка и Душана Џвиćoviћa, Љуљановићa и Шабана. надам се да ћemo за неколико кола бити комплетни, а то значи биће још болих игара.

Од прије десет дана са гимнамима вјежба искусни тренер Младен Врабец, дугогодишњи фудбалер и тренер Ловћеновских голмана. Доказак овог провјереног стручњака је доказ да се у овом клубу пуно води бриге о стручном и педагошком ради.

● ВАТЕРПОЛИСТИ КОД ПРЕДСЈЕДНИКА СО

УСКОРО БАЗЕН

Ватерполисти, стручни штаб, чланови управе клуба били су гости предсједника СО Будва Влада Дулетића. Том приликом уз честитке за освојено прво мјесто и жељу да на квалификацијама у Загребу изборе прволигашки статус, Дулетић је рекао:

— Драги спортсти, тренери и спортски радници, такмичећи се у другој савезnoj лиги, освајањем првог мјesta забиљежили сте најбоље резултате у историји будванског спорта. Овај резултат и нас обавезује да вам створимо боље услове за несметан рад и такмичење. У том циљу смо већ направили неколико контаката и разговора са СИЗ-ом за одмор и рекреацију радника Београд која је изразила жељу да изгради затворени базен олимпијских размјера. Овај базен би и ви користили и ако се деси да се квалификујете у прву савезnu лигу, вјероватно да би прву утакмицу одиграли у том базену. Настојаћемо да се изграде и трибине са око 1500 сједишта.

Предсједник СО Дулетић је предсједнику клуба Гојку Кентеру уручио пригодан поклон.

● ПИОНИРСКО ПРВЕНСТВО ЦРНЕ ГОРЕ У ПЛИВАЊУ

НА БАЗЕНУ у Градској луци одржано је првенство Црне Горе у пливању за млађе пионире. На овој спортијкој манифестацији наступили су пливачи Јадрана, Котора, Ријеке и домаћина и организатора, Будве.

Дуги низ година најмлађи Будве су на првенствима Црне Горе биљежили добре резултате и били најбољи. На овогодишњем првенству дјечаци и дјевојчице Будве су освојили једанаест медаља што представља лијеп успјех. Ипак у веома оштрој конкуренцији није освојена ни једна златна медаља. Млади пливачи Јадрана и Котора били су веома квалитетно припремљени, а то је и разумљиво јер ова два клуба имају све услове за цјelogodišnji rad. Уз то ангажовани су стручњаци који су међу најквалитетним у нашој земљи.

Четири такмичара Будве одређена су да наступе на апсолутном првенству Црне Горе, које ће се одржати у Херцег-Новом почетком септембра.

● ОДБОЈКА

ЈАК ТУРНИР

НА ТЕРЕНИМА хотелског комплекса „Бечићка плажа“, од 2. до 6. септембра одржаће се шести традиционални одбојкашки турнир „Дани одбојке 87“. На овој спортијкој манифестацији најније се овогодишњи шампион Босна из Сарајева, београдски клубови Партизан и Црвена Звезда скопски Вардар, титоградска Будућност, и домаћин и организатор турнира Авала.

Турнир ће се играти у већерњим часовима а судије Продановић из Осијека, Илић из Приштине, Јанковић из Новог Сада, Вујасиновић из Футога, Василески из Скопља, Константиновић из Новог Сада.

Као што је то и у предходним турнирима била првка и на овом ће бити проглашен најбољи играч, и техничар. Најбољој екипи ће припасти пехар, дар СО Будва, а предвиђене су награде за другопласирану и трећепласирану екипу.

Организатори ове спортијске манифестације су одбојкашки клуб Авала као и неколико радних организација са подручја општине Будве.

● ГЛИНЕНИ ГОЛУБОВИ

БУДВАНИ ДРУГИ

На стрелишту Шеврља, у Цетићу одржан је трећи трофеј будве ; гајију глинених голубова, дисциплина „трап“. Учествовало је екипе из Титограда, Цетића, Херцег-Новог, Дубровника и Будве. На окупу су се скупила 22 стрелца.

Побиједила је екипа Ловца са Цетића са 194 голуба. Друго мјесто заузела је екипа Приморје из Будве са 189 голубова. Треће мјесто заузела је екипа Орјена из Херцег-Новог са 187 голубова.

У појединачној конкуренцији прво мјесто је заузeo Никола Марковић, члан Ловца са Цетића, са 190 голубова. Друго мјесто заузeo је Драган Вучинић, члан Орјена из Херцег-Новог, а треће мјесто је припало Милораду Вујовићу члану Ловца са Цетића.

Првопласираним екипама и појединачима уручен је пехар и поклон, дар СОФК-а Будва и неколико радних организација са подручја општине.

● ПРИЈАТЕЉСКА УТАКМИЦА

БУДВА — ФЕРЕНЦВАРОШ 15 : 16

У Градском базену 20. августа, пред око 500 гледалаца саставили су се у пријатељском мечу, ватерполисти Будве и Ференцварош из Будимпеште, члан Прве ватерполо лиге Мађарске, иначе један од најјачих свјетских ватерполо клубова који тренира чувени Сивош.

Послије обострано добре игре домаћих у четвртој четвртини и ватерполиста Ференцвароша у другој и трећој четвртини (у првој четвртини водила се изједначе на борба) побиједио је Ференцварош минималним резултатом 16:15. Да су играчи Будве у посљедњих 24 секунде искористили играча више, резултат би био за њих повољнији.

Голове за Будву су постигли: Бошковић 1, Ачић 4, А-

С. П.

● СТРАНУ ПРИПРЕМИО СТЕВО ГЛЕНЦА

● ФОТОГРАFIЈE:

Милорад ТОДОРОВИЋ

● НАРЕДНИ БРОЈ „ПРИМОРСКИХ НОВИНА“ ИЗАДИ ЋЕ 1. ОКТОБРА

РЕДАКЦИЈА